अयं भविष्ये दृष्टो वै भविष्यकुशलैर्नरैः । गोपालो यादवं वंशं क्षीणं विस्तारयिष्यति ।
तेजसा यादवाश्चास्य शतशोऽथ सहस्रशः । वंशमापूरयिष्यन्ति ह्योघा इव महार्णवं ।
अस्यैव शासने सर्व्वं जगत् स्थास्यति शाश्वतं । निहतामित्रसामन्तं स्फीतं कृतयुगे यथा ।
अयमास्थाय वसुधां स्थापयित्वा जगद्वशे । राज्ञां भविष्यत्युपरि न च राजा भविष्यति ।
नूनं त्रिभिः क्रमैर्जित्वा यथाऽनेन कृतः प्रभुः । पुरा पुरन्दरो राजा देवतानां त्रिपिष्टपे । ४९८०
तथैव वसुधां जित्वा जितपूर्व्वां त्रिभिः क्रमैः । स्थापयिष्यति राजानमुग्रसेनं न संशयः ।
प्रमृष्टवैरगाधोऽयं प्रश्नैश्च बहुभिः श्रुतः । ब्राह्मणैर्ब्रह्मवादैश्च पुराणोऽयं हि गीयते ।
स्पृहणीयो हि लोकस्य भविष्यति च केशवः । तथा ह्यस्योत्थिता बुद्धिर्मानुष्यमुपजीवितुं ।
अहन्त्वस्याद्य वसतिं पूजयिष्ये यथाविधि । विष्णुत्वं मनसा चैव पूजयिष्यामि मन्त्रवित् ।
यच्च जातिपरिज्ञानं प्रादुर्भावाश्च वै नृषु । अमानुषं वेद्मि चैनं ये चान्या दिव्यचक्षुषः । ४९८५
सोऽहं कृष्णेन वै रात्रौ संमन्त्र्य विदितात्मना । सहानेन गमिष्यामि सव्रजो यदि मंस्यते ।
एवं बहुविधं कृष्णं दृष्ट्वा हेत्वर्थकारणैः । विवेश नन्दगोपस्य कृष्णेन सह संसदं ।
इति श्रीमहाभारते खिलेषु हरिवंशे विष्णुपर्व्वणि अक्रूरागमने द्व्यशीतोऽध्यायः ॥ ८२ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ स नन्दगोपस्य गृहं प्रविष्टः सह केशवः । गोपवृद्धान् समानीय प्रोवाचामितदक्षिणः ।
कृष्णश्चैवाब्रवीत् प्रीतो रौहिणेयेन सङ्गतं । श्वः पुरीं मथुरां तात गमिष्यामः सुखाय च ।
यास्यन्ति च व्रजाः सर्व्वे सगोकुलपरिग्रहाः । कंसाज्ञया समुचितं करमादाय वार्षिकं । ४९९०
वयञ्चैव प्रगन्तारो रथमारुह्य संगताः । समृद्धस्तत्र कंसस्य भविष्यति धनुर्म्महः ।
तं द्रक्ष्यथ समृद्धञ्च स्वजनैश्च समेष्यथः । पितरं वसुदेवञ्च सततं दुःखभाजनं ।
दीनं पुत्रवधश्रान्तं युवामथ समेष्यथः । सततं पीड्यमानञ्च कंसेनाशुभबुद्धिना ।
दशान्ते शोषितं वृद्धं दुःखैः शिथिलतां गतं । कंसस्य भयसन्त्रस्तं भवद्भ्याञ्च विना कृतं ।
दह्यमानं दिवारात्रौ सोत्कण्ठेनान्तरात्मना । ताञ्च द्रक्ष्यसि गोविन्द पुत्रैरमृदितस्तनीं । ४९९५
देवकीं देवसङ्काशां सीदन्तीं विहतप्रभां । पुत्रशोकेन शुष्यन्तीं त्वद्दर्शनपरायणां ।
वियोगदुःखसन्तप्तां विवत्सामिव सौरभीं । उपप्लुतेक्षणां दीनां नित्यं मलिनवाससं ।
स्वर्भानुवदनग्रस्तां शशाङ्कस्य प्रभामिव । त्वद्दर्शनपरां नित्यं तवागमनकाङ्क्षिणीं ।
त्वत्प्रवृत्तेन शोकेन सीदन्तीं वै तपस्विनीं । त्वत्प्रलापेष्वकुशलां त्वया बाल्ये वियोजितां ।
अरूपज्ञा तव विभो वक्त्रस्यास्येन्दुवर्च्चसः । यदि त्वां जनयित्वा सा देवकी तात तप्यते । ४९९०
अपत्यार्थोऽत्र कस्तस्या वरं ह्येवानपत्यता । एकः शोको हि नारीणामपुत्राणां विधीयते ।
सपुत्रा त्वफले पुत्रे धिक् प्रजातेन तप्यते । त्वन्तु शक्रसमः पुत्रो यस्यास्त्वसदृशो गुणैः ।
परेषामप्यभयदो न सा शोचितुमर्हति । वृद्धौ तवाद्यपितरौ परभृत्यत्वमागतौ ।
त्वत्कृते भर्त्सितौ नित्यं कंसेनादीर्घदर्शिना । यदि ते देवकी मान्या पृथिवी वात्मधारिणी ।